

РЕШЕНИЕ

№ 4414

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разглежда докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110124067 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба от „Вива Кредит“ АД срещу Т. В. Т..

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание по:

1/ по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР за сумата от **1105,08 лева** главница, дължима по договор за кредит „Violeta“, сключен на 31.01.2022 г.;

2/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за сумата от **151,76 лева**, представляваща договорна лихва за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.;

3/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 10а, предл. 1 ЗПК за сумата от **254 лева**, представляваща такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.;

4/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 10а, предл. 1 ЗПК за сумата от **165 лева**, представляваща такса по чл. 20, ал. 4 от договора за ограничаване негативните последици при просрочие за периода от 02.04.2022 г. до 31.01.2023 г.;

5/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от **59,38 лева**, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.;

6/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от **59,38 лева**, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.;

7/ чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от **244,11 лева**, представляваща неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1, 2 и 3 от договора за периода от 15.03.2021 г. до 31.01.2023 г.;

8/ чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **35,63 лева** лихва за забава върху просрочените текущи задължения, дължима в края на всеки тридесетдневен период за заплащане на текущото задължение по кредита на основание чл. 20 ал. 3 от договора за периода от 02.05.2022 г. до 31.01.2023 г. и

9/ чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **28,55 лева** лихва за забава върху остатъчната непогасена главница в размер на 1105,08 лв. и за периода от 31.01.2023 г. /изтичане срока на договора/ до 03.05.2023 г.

Претендира се и законна лихва, считано от момента на депозиране на исковата молба до погасяване на задълженията.

Ищецът „Вива кредит“ АД твърди, че на 31.01.2022 г. с ответницата бил сключен Договор за кредит „Violeta“ под формата на кредитна линия с възможност за еднократно или многократно усвояване на главница до размера на одобрения кредитен лимит, който в настоящия случай бил уговорен на 1200 лв. По силата на договора била усвоена цялата заемна сума в размер на 1200 лв. първи път и след частично погасяване, сумата от още 300 лв. втори път. С подписване на договора ответницата се е задължила да заплаща текущото си задължение до 30 /тридесет/ дни от усвояване на главницата, като при еднократно усвояване на кредитния лимит с подписване на договора за кредит 30 дни текат от датата на усвояване на целия кредитен лимит, а при усвояване на части, 30 дни текат от датата на първото частично усвояване. Кредитополучателят заявила и декларирала, че е избрала доброволно преди подписване на договора да се ползва от допълнителен пакет от услуги „VIP обслужване“ и такси за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие, за което ѝ била предоставена и Тарифа. Срокът на договора изтекъл на 31.01.2023 г., като непогасени останали претендираните в настоящото производство суми.

Сочи, че освен непогасената главница и договорна лихва, ответницата дължи и допълнителни такси, уговорени в договора за предоставени допълнителни услуги, както и неустойки за неизпълнение на поети задължения, както следва:

- такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, представляваща ангажимент на Кредитора за целия срок на договора да осигури сумата от одобрения кредитен лимит, която да е достъпна за Кредитополучателя при негово поискване за усвояване във всеки един момент от договора и то при изрично фиксирания лихвен процент от 15 % - ГЛП или 0,042 % на ден;

- такса по чл. 20, ал. 4 от договора за ограничаване негативните последици при просрочие или т. нар. „такса забава“, представляваща допълнителни разходи за действия по събиране на задълженията за изпращането на напомнителни писма, електронни съобщения, провеждането на телефонни разговори и др., направени от Кредитодателя, за да събере извънсъдебно и по доброволен начин просрочените си вземания от Кредитополучателя по процесния договор;

- неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора, според която клауза в срок до 5 дни от подписване на договора за паричен заем, както и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесет дневен период на заплащане на текущото задължение, Кредитополучателят се задължава да предоставя удостоверение за настоящ адрес. При непредставяне на удостоверението за настоящ адрес се начислява неустойка в размер по 0,5% от общия размер на усвоената/усвоените и непогасена/непогасени главница/главници като начислената неустойка става част от текущото задължение и се

дължи в края на всеки тридесетдневен период;

- неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4,5 и 6 от договора, според която клауза Кредитополучателят се е задължил с подписване на договора в срок до 5 дни от подписването му, както и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесет дневен период на заплащане на текущото задължение, да предоставя удостоверение за липса на задължения по чл. 87 ДОПК, от което да е видно че няма задължения. При непредоставяне на удостоверението, се начислява неустойка в размер по 0,5% от общия размер на усвоената/усвоените и непогасена/непогасени главница/главници за всяко от непредоставените удостоверения, като начислената неустойка е част от текущото задължение и се дължи в края на всеки тридесетдневен период;

- неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1,2 и 3 от договора, съгласно която клауза при непредставянето на съгласие за директен дебит се начислява неустойка за неизпълнено задължение. Размерът на неустойката бил уговорен в 2 % от усвоената, но непогасена главница, като начислената неустойка се дължи ведно с текущото месечно задължение в края на този тридесетдневен период.

Претендира и лихва за забава върху всички непогасените задължения, както и лихва за забава единствено върху главницата за периода от изтичане срока на договора до предявяване на исковата молба. Моли ответницата да бъде осъдена да му заплати процесните суми. Претендира разноски.

Ответникът не е депозирал отговор на исковата молба и не е ангажирал становище.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По делото е приложен неподписан договор за кредит „Violeta“ от 31.01.2022 г. между „Вива кредит“ ООД и ответника Т. В. Т. за сума под формата на разрешен кредитен лимит в максимален размер от 1200,00 лева за срок от 1 година, при фиксиран годишен лихвен процент на заема 15 % и годишен процент на разходите на заема 49,32 %. Съгласно чл.4, ал.1, т.2.2 от договора, кредитодателят – настоящ ищец се задължава да не променя лихвения процент по договора и договора да бъде сключен при фиксиран лихвен процент, за което кредитополучателят – настоящ ответник заплаща „такса ангажимент“ в размер на 0,07 % на ден върху усвоената и непогасена главница. Съгласно чл.15, ал.1 от договора, до 5 дни от подписване на договора за паричен заем, кредитополучателят се задължава да представи съгласие за директен дебит по банковата си сметка за целия срок на договора, като непредставянето му обуславя начисляване на неустойка в размер на 2% от усвоената, но непогасена главница, която се дължи ведно с текущото месечно задължение. Съгласно чл.15, ал.4 и 5 от договора, в срок до 5 дни от подписването му и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесетдневен период на плащане на текущото задължение, кредитополучателя следва да представя удостоверение за липса на задължения по чл.87 ДОПК и удостоверение за настоящ адрес, като при неизпълнение на предходното се начислява неустойка в размер по 0,5 % от общия размер на усвоената и непогасена главница. По делото е представено преводно нареждане от 31.01.2022 г. за сумата от 1200,00 лева и от 04.03.2022 г. за сумата от 300 лева с получател ответника и основание - процесния договор за кредит.

Приета по делото е справка, изготвена от ищцовото дружество, в която е отразено, че по договора е извършено едно плащане в размер на сумата от 461,24 лева, като с него са погасени различни задължения по претендираните отделни пера от ищеца.

Приложено е и извлечение относно данните за кредитополучателя, съхранявани при ищцовото дружество във връзка с договора за кредит.

Други относими доказателства не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР:

За основателността на предявения иск ищецът следва да докаже, при условията на пълно и главно доказване, че между ищцовото дружество и ответника е възникнало облигационно отношение по процесния договор за кредит от разстояние, по силата на което за заемателя е възникнало задължението за връщане на заетата сума.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Претендираното от ищеца вземане произтича от твърдения за сключен между страните договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, какъвто, съобразно разпоредбата на чл. 6 ЗПФУР, е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР, „средство за комуникация от разстояние“ е всяко средство, което може да се използва за предоставяне на услуги от разстояние, без да е налице едновременно физическо присъствие на доставчика и на потребителя. Несъмнено използването на електронни формуляри в интернет, провеждането на разговори по телефон и изпращането на писма по имейл представляват средства за комуникация от разстояние и предвид изложените от ищеца твърдения за методите на сключване на процесния договор, правоотношението между страните попада в приложното поле на посочения нормативен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информацията по чл. 8 от закона на потребителя, както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора (ал. 1, т. 1 и т. 3), като за доказване на посочените обстоятелства се прилага разпоредбата на чл. 293 от Търговския закон, а в случаите на електронни изявления – Законът за електронния документ и електронния подпис (в действащата редакция към м. 02.2016 г., като към настоящия момент същият е с изменено заглавие – Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги). В настоящия случай, за доказване на възникналото между страните правоотношение са представени неподписани документи – договор за кредит от 31.01.2022 г. и преводни нареждания в изпълнение на задължението на кредитора за предоставяне на заемната сума, като за договора се твърди, че е потвърдено от ответника с натискането на бутон на интернет страницата на кредиторското дружество.

Съгласно постановеното по реда на чл. 290 от ГПК *Решение № 70/19.02.2014 г. по гр. д. № 868/2012 г. на ВКС, IV г. о.* електронното изявление, записано на магнитен, оптичен или друг носител с възможност да бъде възпроизведено, съставлява електронен документ (чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП). Електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията (чл. 2, ал. 1 ЗЕДЕП). Електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП – за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с

електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенстван и квалифициран.

Несъмнено подаването на електронна заявка за отпускане на кредит, представлява електронно изявление, записано на предвиден в чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП носител с възможност да бъде възпроизведено, т.е. твърденият за попълнен електронен формуляр за отпускане на кредит, както и генерираният впоследствие договор, представлява електронен документ. Характер на електронен документ има и сключеният между страните договор за кредит, за който се твърди, че е генериран при спазване на нормативната уредба в областта на електронните документи. Ищецът не твърди електронната заявка, попълнена от ответника, нито приетият договор за кредит, да съдържат усъвършенстван или квалифициран електронен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 2 и ал. 3 ЗЕДЕП, който да е положен от ответната страна. Не са и представени доказателства за това. Ето защо следва да се приеме, че електронната заявка, в случай че действително е съставена, както и електронно генерираният договор за кредит, са подписани с обикновен електронен подпис.

Законът придава значение на подписан саморъчно документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис (чл. 13, ал. 4 ЗЕДЕП), но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен, каквато уговорка е налице в случая /чл. 1, т. 3 от договора/. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ, като ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението (чл. 180 ГПК), а в случай че това авторство бъде оспорено, тежестта за доказване истинността на документа се разпределя съобразно специалното правило на чл. 193 ГПК. В този смисъл - Решение № 70 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г., IV г. о., Определение № 169 от 6.04.2017 г. на ВКС по ч. т. д. № 672/2017 г., I т. о.

Ответната страна не е оспорила облигационната връзка между страните, като с оглед и на представените по делото преводни нареждания, съдът намира, че ищецът е доказал изпълнение на задължението си да предостави уговорените средства под формата на кредитен лимит.

Съдът намира, че процесният договор е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем (кредит) са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителите, а представения по делото договор за кредит по правната си същност е договориза потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. Процесният договор се подчинява на правилата на Закон за потребителския кредит и на чл. 143 – 147б ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи служебно.

За неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не (в този смисъл е напр. *Решение № 23/07.07.2016г. по т.д. № 3686/2014г., I т.о. на ВКС*). Доколкото в случая се касае за приложение на

императивни материалноправни норми, за които съдът следи служебно, по аргумент от т. 1 на ТР № 1 от 09.12.2013г., постановено по тълк. д. № 1/2013г. на ВКС, ОСГТК, нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда, без от страните да е наведен такъв довод.

Съобразно императивната правна норма на чл. 19, ал. 4 ЗПК, годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери са нищожни – арг. чл. 19, ал. 5 ЗПК. В случая в договора е предвиден ГПР от 49,32 % чл. 4, т. 5.

При определянето размера на ГПР обаче съдът намира, че ищецът неправилно не е включил всички допълнителни такси и неустойки, предявени като отделни искиове в настоящото производство. Дефиницията на понятието "общ разход по кредита за потребителя" се съдържа в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, съгласно който това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Следва да се отбележи също така, че приложение намира определението, съдържащо се в чл. 3, буква "ж" на Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, съгласно който "общи разходи по кредита за потребителя" означава всички разходи, включително лихва, комисиони, такси и всякакви други видове разходи, които потребителят следва да заплати във връзка с договора за кредит и които са известни на кредитора, с изключение на нотариалните разходи; разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, по-специално застрахователни премии, също се включват, ако в допълнение към това сключването на договор за услугата е задължително условие за получаване на кредита или получаването му при предлаганите условия.

Видно от данните по делото, говорените в договорите за потребителски кредит ГПР не включват част от разходите по кредита, а именно: *„такса ангажимент за фиксиран лихвен процент“*, *„такса по чл. 20, ал. 4 от договора за ограничаване негативните последици при просрочие“*, *„неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора“*, *„неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4,5 и 6 от договора“*, *„неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1,2 и 3 от договора“*.

Посочените „такса ангажимент“ и „такси за действия по ограничаване на негативни последици при просрочие“ не се дължат от ответника. Това е така, тъй като тези клаузи от договора противоречат на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, забраняващ заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. В случая нормата на чл. 10а, ал. 1 ЗПК, допускаща събиране от потребителя на такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит е неприложима, тъй като процесните такси се начисляват след като кредитът е вече

отпуснат и са свързани с основното задължение на кредитора - предоставяне на заем, а допълнителните услуги не трябва да са свързани с него. В случая се налага извод, че горепосочените такси са всъщност печалба за кредитора, надбавка към главницата, която се плаща периодично, поради което трябва да е част от ГЛП и ГПР, като в случая това законово изискване не е спазено. Ето защо тези клаузи от договора са неравноправни по смисъла на чл.143, ал.1 ЗЗП, следователно нищожни на основание чл.146, ал.1 ЗЗП.

Нищожни са и клаузите, предвиждащи заплащането на различни неустойка от кредитополучателя. Предвидените в чл.15, ал.1 – 6 неустойки за неизпълнение на задължение за представяне на удостоверение за настоящ и постоянен адрес, удостоверение за липса на задължения по ДОПК и за непредставяне на съгласие за директен дебит, са в отклонение от функциите ѝ, предвидени в разпоредбата на чл.92 ЗЗД. Това е така, тъй като клаузите са предвидени по начин, който да възпрепятства длъжника да ги изпълнява, като се цели да се създаде предпоставка за начисляване на неустойката. Тази неустойка по своя характер е санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, но същата не зависи от вредите от това неизпълнение и по никакъв начин не кореспондира с последиците от неизпълнението. Предвидена е да се кумулира към погасителните вноски и мораторната лихва към тях, не се намира в никакво съотношение с изпълнение или неизпълнение на основното задължение на заемателя за връщане на заемната сума, като по този начин се отклонява от обезпечителната и обезщетителната си функция и води до скрито оскъпяване на кредита. Включена по този начин в договора, тази неустойка по същество е добавък към възнаградителната лихва на търговеца - кредитодател и го обогатява неоснователно, доколкото именно лихвата би се явила цена на услугата по предоставения заем и в този смисъл би представлявала и печалбата на заемодателя. Именно възнаградителната договорна лихва обхваща печалбата на търговеца, но в случая съдът намира, че горепосочените клаузи за неустойка от договора въвеждат още един сигурен източник на доход на икономически по-силната страна. В допълнение на горните аргументи за нищожност на неустойките за неизпълнение на договорно задължение, съдът намира за необходимо да посочи, че добросъвестността като изискване за поведение от търговеца по смисъла на чл.143 ЗЗП е пряко свързано с пояснението, че недобросъвестността следва да бъде разгледана с оглед правните ѝ последици – постигане на значително неравновесие между правата на търговеца и на потребителя. /в този смисъл е решение № 165/02.12.2016 г. на ВКС по т.д. № 1777/2015 г., I т.о. на ВКС/. Тази несъразмерност е значителна, когато е налице съществено несъответствие в насрещните престации на страните по договора, водеща до тяхната нееквивалентност, както и в несъответствие във възможността им да упражнят своите права за защита по договора. В конкретния случай, от начина по който е уредено задължението на кредитополучателя, отнасящо се до ежемесечно представяне на удостоверения за настоящ адрес и липса на задължения по ДОПК, може да се обоснове извод, че изпълнението му ще бъде свързано със значителни затруднения.

Налага се извод, че както формално уговорения размер на ГПР в договора, така и действителните им размери след прибавяне на дължимите неустойки и такси надвишава значително максимално допустимия по закон размер от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута – арг. чл. 19, ал. 4 ЗПК. В настоящия случай сумата по договора за заем е в размер на 1200,00 лева, а неустойките, таксите и разходите възлизат на почти същия размер, без да се включват останалите суми, формиращи ГПР. Вписаните в договора параметри на ГПР не кореспондират на изискуемото съдържание по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК - годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на

уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за паричен заем на основание чл. 22 от ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК (в този смисъл са *Решение № 261440 от 04.03.2021 г. по в.гр.д. № 13336/2019 г. по описа на СГС, II-A въззивен състав, Решение № 24 от 10.01.2022 г. по в.гр.д. № 7108/2021 г. по описа на СГС, III-B въззивен състав* и др.).

Съгласно чл. 23 от ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

Установи се, че общият размер на отпуснат кредит възлиза на сумата от 1500 лева, като ответникът е върнал на кредитора сумата от 461,24 лева, която следва да бъде отнесена единствено за погасяване на главница. Налага се извод, че непогасеният остатък от главницата възлиза на 1038,76 лева, до който размер следва да бъде уважен искът, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба до погасяването. За горницата до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Като неоснователни следва да бъдат и всички останали искове, доколкото длъжникът не дължи плащане по тях /чл. 23 ЗПК/.

По разноските:

При този изход на спора на право на разноски възникват и за двете страни като такива се претендират единствено от ищеца. На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 321,08 лева адв. възнаграждение 47,00 лева държавна такса.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Т. В. Т., ЕГН ***** да заплати на „Вива Кредит“ АД, ЕИК 207343548 сумата от **1038,76 лева** на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР, представляваща главница по договор за кредит „Violeta“, сключен на 31.01.2022 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от 05.05.2023 г. до погасяване на задължението, както и сумата от **368,08 лева** на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователни: иска за главница по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 6 ЗПФУР за горницата до пълния предявен размер от 1105,08 лева; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за сумата от 151,76 лева, представляваща договорна лихва за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 10а, предл. 1 ЗПК за сумата от 254 лева, представляваща такса ангажимент за фиксиран лихвен процент за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 10а, предл. 1 ЗПК за сумата от 165 лева, представляваща такса по чл. 20, ал. 4 от

договора за ограничаване негативните последици при просрочие за периода от 02.04.2022 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 59,38 лева, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверения за настоящ адрес съгласно чл. 15 ал. 4, 5 и 6 от договора за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 59,38 лева, представляваща неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК съгласно чл. 15 ал. 4,5 и 6 от договора за периода от 03.03.2022 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 244,11 лева, представляваща неустойка за непредоставяне на съгласие за директен дебит съгласно чл. 15 ал. 1,2 и 3 от договора за периода от 15.03.2021 г. до 31.01.2023 г.; иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 35,63 лева лихва за забава върху просрочените текущи задължения, дължима в края на всеки тридесетдневен период за заплащане на текущото задължение по кредита на основание чл. 20 ал. 3 от договора за периода от 02.05.2022 г. до 31.01.2023 г. и иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 28,55 лева лихва за забава върху остатъчната непогасена главница в размер на 1105,08 лв. и за периода от 31.01.2023 г. /изтичане срока на договора/ до 03.05.2023 г.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____